

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

byggekvotaen for på grundlag heraf at kunne stille forslag om bevilling til bygge-riets gennemførelse. Men på dette tidspunkt, ved årsskiftet 1961-62, var byggesituationen strammet. Arbejdet ville ikke kunne sættes i gang. På det tidspunkt — det var nogle måneder efter ministeriets oprettelse — erfarede jeg, at der ikke havde foreligget den nødvendige projekteringsbevilling, og jeg besluttede mig straks til at forelægge sagen for finansudvalget. Også jeg mener, det er en alvorlig fejl, at finansudvalget ikke har fået denne bevilling forelagt straks. Også jeg mener, at der ikke bør afholdes udgifter, der ikke har nogen behørig hjemmel på finansloven eller ved tilslutning fra finansudvalget; men — det må jeg tilføje — her lå det så at sige færdige arbejde på mit bord, et arbejde, som i sin løsning og sin gennemtænkte og fuldstændige analysering af alle de glemte muligheder i museumsbygningen må lægges til grund for enhver fremtidig ombygning af museet. Skulle dette arbejde ikke vederlægges?

Jeg mente, at jeg åbent måtte lægge for dagen det kludder, der havde bevirket, at bevillingen ikke var søgt. Jeg måtte oplyse, at arkitekt og teknikere havde været så optaget af denne opgave, at de havde lavet arbejdet uden bevillingsmæssig sikkerhed for vederleggelsen, men også — det vil jeg gerne tilføje — i fælles tillid til, at dette arbejde blev så godt, at planen ville blive gennemført og dermed vederlagt. Museums-sagkundskaben støttede dem; statens bygge-sagkyndige fra boligministeriet støttede dem. Havde forslaget været ubrugeligt, således som de tidligere forslag uvægerligt var, havde jeg ikke foreslået nogen bevilling; så var arbejdet efter min mening sket på egen risiko, men forslaget var ikke blot ikke ubrugeligt; det var en fuldstændig uventet klar udnyttelse af den store, hidtil pladsødende museumsbygning. I snart 70 år har de ansvarlige museumsledelser på værdifuld måde øget samlingerne gennem de årlige bevillinger. Jeg vil gerne gøre det høje ting opmærksom på, at i de sidste 10 år er der fra privat side og af private legater og fonds ydet gaver i større omfang end gennem de årlige statsbevillinger.

Skal da disse samlinger således tilvejebragt ikke komme folket til gode? Vi må

spare — ja, det bør ske. Men vi kan ikke i dag på kunstmuseet få et fuldt indtryk af dansk kunsts udvikling, ganske simpelt fordi museet er for lille eller rettere sagt for dårligt indrettet.

De mennesker, der efter et mægtigt arbejde — det første i snart 70 år — har påvist dette ved en tilbundsgående detailundersøgelse og kommer med et forslag, der afhjælper manglerne, fortjener de ikke i alt fald at blive vederlagt for den arbejdstid, de har stillet til rådighed, bl. a. for det målingsarbejde, som er fundamentalt nødvendigt for ethvert arbejde i fremtiden? Det er det jeg mener med, at arkitekter og teknikere har et moralsk krav på at blive vederlagt.

Men lad mig så også sige et par ord om resultatet af den embedsmandsmæssige undersøgelse, som justitsministeriet har foretaget på grundlag af alle sagens akter og byggeudvalgets protokollerede forhandlinger. Det ærede medlem hr. Damsgaard var inde på sagen og forelagde et referat afgivet af mig til finansudvalget; men jeg må jo sige, at det ærede medlem ikke var ganske fair i sin gengivelse af dette citat. Det ærede medlem standsede op over for en passus, som det åbenbart ikke passede det ærede medlem at fremføre. I det af mig til finansudvalget afgivne dokument om justitsministeriets erklæring hedder det endvidere — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat:

„Det bemærkes imidlertid, at yderligere oplysninger, der ændrer blot nuancer i vurderingen af, hvad der er foregået, især i byggeudvalgsmøderne, helt kan ændre den retlige vurdering af sagen.“

Det er for mig en helt væsentlig ting, at det, de ansvarlige myndigheder, herunder både fagministerier og det høje ting, bør søge at nå frem til i enhver sag, er dennes bedst mulige saglige løsning. Denne løsning er der nu i denne sag tilvejebragt grundlag for. Jeg beklager meget det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsens motivering: enten har man en bevillingspraksis eller ikke. Det er, når beklagelse er fremsat, at sætte de formelle hensyn højere end de saglige og reelle og må betragtes som et nej til en positiv kulturpolitik på et væsentligt område.

Til slut dette: Uanset at jeg erkender de